

denne Sag. Det er Thinget bekendt, at en stor Deel af dets Medlemmer, som jeg vil tilslade mig at betegne ved som deres sædvanlige Ordfører at nævne den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), har havt en saa ivrig Længsel efter at fremkalde en offentlig Discussion og at slutte denne med en Adresse, at de endog have været ifærd med at faste sig i Armene paa Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Blixen-Ginecke), uden at dog hverken de eller nogen Anden kunde vide, hvorhen han vilde føre dem (Nei! Na! B. Christensen: Vi skulle nok svare! Tscherning: Det er saamen ikke værdt!). Jeg har derfor, da jeg har havt megen Anledning til at sætte mig ind i disse ærede Rigsdagsmands Tankegang, stillet mig den Opgave at udtrykke denne med saadanne Lempelser og Begrændsninger, at jeg turde gjøre mig Haab om, at man ogsaa vilde gaae ind derpaa fra den Side, der betragter denne Sag som den vigtigste af alle, og som troer, at Rigsdagen ikke bør give Afkald paa det Haab, at kunne indvirke paa sammes Ordning. Jeg troede saaledes, uden at ville sigte til Nogetsomhelst, der ligger udenfor Rigsdagstidenden, at jeg havde Grund til at haabe, at man fra hin Side vilde gaae ind paa dette mit Forsøg, og jeg troer, at de ærede Medlemmer, som have hørt det Foredrag, Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) holdt — og det var, saavidt jeg mindes, den eneste Tale, der fra den Side fremkom — maaskee kunne have været noget i Vilderede med, hvad det var han egentlig tilfjættede, men dog sikkerlig have forstaaet ham saaledes, at han talte for Adressen. (Ja!) Det var mig derfor uventet, at en stor Deel af disse Medlemmer stemte derimod, og om muligt endnu mere uventet og uforklarligt var det mig, at nogle ærede Rigsdagsmand, som

hvis Ordfører jeg troer at turde betegne Rigsdagsmanden for Ribe Amts . . . ialtfald for det District, hvor Jernbanen til Hjerting skulde udmunde, have stemt derimod, og det uden i den Henseende at have værdiget Rigsdagen at give nogensomhelst Dplysning om Grunden dertil. Det er de samme ærede Rigsdagsmand, som i 3 Aar ikke have kunnet finde Ord, stærke nok for at betegne Bondevennernes Lunkenhed i den flesvigiske Sag som i høi Grad forkastelig (Hør!), og naar de have stemt mod denne Adresse, da er det aabenbart ikke fordi den ikke var dem stærk nok — thi det eneste Middel til at faae den stærkere var at stemme for dens Fremme — det har ikke været fordi de forestrak en hvilkensomhelst motiveret Dagsorden, thi det eneste Middel til at opnaae en hvilkensomhelst motiveret Dagsorden vilde have været at stemme for Adressens Fremme. De have stemt mod Sagens Fremme, og hvis de vare komne i Majoritet, vilde Følgen deraf hverken have været en stærkere Adresse eller en hvilkensomhelst motiveret Dagsorden, men Følgen vilde have været, at Sagen aldeles lydløst og sporsløst var falden til Jorden (Hør! Ja!). Under disse Omstændigheder betragter jeg det Forsøg, som jeg har gjort i den redeligste Hensigt, som forulykket, og det vil være de Herrer aldeles indlysende af de Ord, hvormed jeg strax fra Først af har indledet Sagen, at jeg ingen Interresse har for, at denne Adresse skal gaae videre, thi den vilde kun kunne faae sin Betydning, hvis det lykkedes at slutte, om ikke Alle, saa dog det meget store Fleertal af Folkethingets Medlemmer om samme, og jeg skal derfor heller ikke nu føle mig fristet til videre at gaae ind paa at retfærdiggjøre den i dens Enkeltheder, men aldeles henstille til Thinget, hvad det vil gjøre med og i Anledning af samme.